

Sygn. akt II K 653/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym, w składzie :

Przewodniczący : SSR Kamil Worsztynowicz

Protokolant : Magdalena Błaszczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 czerwca 2015 r. sprawy:

G. L. syna J. i J. z domu Ż., ur. (...)

w G., karanego

oskarżonego o to, że :

w dniu 15 lipca 2014 roku około godziny 14:45 na drodze publicznej w S. kierował ciągnikiem rolniczym marki U. bez numerów rejestracyjnych, czym nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia

4 października 2011 roku o sygnaturze akt II K 848/11 środka karnego, w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat, oraz środka karnego orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 28 października 2013 roku o sygnaturze II K 720/13, w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 lat

to jest o czyn z art. 244 k.k.

I. uznaje oskarżonego G. L. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu za który na podstawie art. 244 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości oraz wymierza mu opłatę w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 653/14

UZASADNIENIE

Oskarżony G. L. wyrokami Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 4 października 2011 r., sygn. II K 848/11 i z dnia 28 października 2013 r., sygn. II K 720/13 został skazany na kary trzech oraz sześciu miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 178a § 4 k.k., a wobec oskarżonego orzeczono środki karne zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres czterech oraz ośmiu lat. Wyroki te uprawomocniły się 12 października 2011 r. i 25 maja 2014 r.

Mimo orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oskarżony w dniu 15 lipca 2014 r. jechał ciągnikiem rolniczym marki U. w miejscowości S., gdzie został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy policji Ł. D. i P. D.. W trakcie kontroli okazało się, że oskarżony ma orzeczony, obowiązujący go zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Dowody:

- odpisy wyroków sygn. II K 848/11 i II K 720/13 k. 14, 15

- wyjaśnienia oskarżonego k.8 – 9, 101,

- zeznania świadka Ł. D. k. 4 w zw. z k. 102

W toku postępowania sądowego oskarżony G. L. w związku z wątpliwościami co do poczytalności był badany przez biegłych psychiatrów. Biegli stwierdzili, że nie rozpoznają u oskarżonego choroby psychicznej w sensie psychozy ani upośledzenia umysłowego. Biegli rozpoznali u oskarżonego zespół zależności alkoholowej. W czasie popełnienia czynu oskarżony był zdolny do rozumienia jego znaczenia i kierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna k. 97 – 98

G. L. urodził się (...) w G.. Jest żonaty i ma na utrzymaniu córkę. Oskarżony prowadzi gospodarstwo rolne z którego osiąga dochód w kwocie 1200 zł. G. L. był czterokrotnie karany sądownie, w tym dwukrotnie za przestępstwa z art. 244 k.k., a dwukrotnie z art. 178 § 4 k.k.

Dowody:

- dane osobopoznawcze k. 12,

- informacja z K. k. 45 – 47,

Oskarżony podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że jechał ciągnikiem, ponieważ były sianokosy i musiał jechać ciągnikiem, nie miał kto go wyręczyć. W postępowaniu sądowym oskarżony również przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że jechał ciągnikiem na łąkę skosić trawę. W tym czasie nie było żony ani córki, nie było komu pojechać, a że pogoda była, to go poniosło i pojechał traktorem.

- wyjaśnienia oskarżonego k. 8 – 9, 101

Sąd zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i oceny dowodów Sąd uznał, że wina oskarżonego co do zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości, a zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 244 k.k.

Oskarżony sam bowiem w toku postępowania przygotowawczego i przed sądem przyznał, że kierował ciągnikiem, mimo że miał świadomość obowiązywania zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi.

Relacje oskarżonego w zakresie w którym przyznał się on do zarzucanego mu czynu, zasługują na danie im wiary, ponieważ są konsekwentne, zostały też potwierdzone zeznaniami świadka Ł. D., który zatrzymał oskarżonego do kontroli drogowej. W zgromadzonym materiale dowodowym nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby wpłynąć na podważenie wyjaśnień oskarżonego, w których potwierdził on fakt kierowania ciągnikiem oraz fakt kontroli policyjnej, w czasie której okazało się, że ma on obowiązujący zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi.

Za w pełni wiarygodne sąd uznał ujawnione w postępowaniu dowody z dokumentów. Nikt nie kwestionował ich prawdziwości, a i sąd z urzędu nie dopatrzył się jakichkolwiek elementów mogących osłabić ich moc dowodową. Były to dokumenty pochodzące od urzędów i sądów jak karta karna, odpisy wyroków oraz od policji jak dane osobopoznawcze. Nie było zatem żadnych podstaw do przyjęcia, że mogą być niewiarygodne.

Analizując zebrany materiał dowodowy, Sąd uznał, że zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 15 lipca 2014 r., oskarżony G. L. kierując ciągnikiem rolniczym, mimo że miał orzeczone prawomocnie zakazy kierowania pojazdami wyczerpał dyspozycję art. 244 k.k.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, Sąd uznał za znaczny. Sąd uwzględnił w tym zakresie rodzaj naruszonego dobra jakim było dobro wymiaru sprawiedliwości, a także motywy i sposób działania oskarżonego.

Powyższe okoliczności Sąd uwzględnił przy wyborze rodzaju kary. Nie mogło umknąć uwadze Sądu, że oskarżony był wielokrotnie karany sędownie, w tym dwukrotnie za przestępstwa z art. 244 k.k., a ostatnio dwukrotnie za przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Pozwala to w ocenie Sądu na uznanie, że konieczne było orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, by osiągnąć w stosunku do niego cele kary, związane w szczególności z zapobieganiem popełnieniu przez oskarżonego nowego przestępstwa. Konieczne było zatem sięgnięcie po najsurowszą karę, również ze względu na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów.

Zdaniem Sądu w świetle powyższych okoliczności wymierzona oskarżonemu kara jest współmierna do jego winy i szkodliwości społecznej jego czynu, spełni swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze.

W przypadku oskarżonego G. L. przy uwzględnieniu jego uprzedniej karalności, brak było jakichkolwiek podstaw do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Nie sposób bowiem pomijać, że kolejne orzekane wobec oskarżonego kary okazywały się zupełnie nieskuteczne, ponieważ oskarżony wielokrotnie naruszał porządek prawny, co przychodziło mu ze znaczną łatwością, lekcewał też orzeczenia sądów i popełniał ponownie przestępstwa. Należało zatem uznać, że oskarżony jest sprawcą niepoprawnym, który nie wyciąga żadnych pozytywnych wniosków z kolejnych wyroków skazujących, a skoro tak, to nie zasługuje on premiowanie w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary ewentualnie orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju. W przypadku oskarżonego, zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że mimo niewykonania kary pozbawienia wolności oskarżony w dalszym swoim życiu zmieni swe dotychczasowe postępowanie i będzie przestrzegał porządku prawnego oraz nie popełni ponownie przestępstwa.

Sąd dostrzegł oczywiście podnoszoną przez oskarżonego okoliczność, że będąc rolnikiem musi on wykonywać prace polowe, co wymaga również prowadzenia ciągnika. Należy jednak uznać, że tego rodzaju okoliczność nie może usprawiedliwiać popełniania kolejnych przestępstw, szczególnie w sytuacji gdy oskarżony był uprzednio kilka razy karany. Dlatego premiowanie oskarżonego instytucją warunkowego zawieszenia wykonania kary utwierdzałoby go w przekonaniu, że konieczność wykonywania obowiązków związanych z prowadzonym gospodarstwem może usprawiedliwiać wielokrotne popełnianie przestępstw i nierespektowanie orzeczonych sądowych zakazów, a z tym co oczywiste, nie sposób się zgodzić.

Dlatego, Sąd uznał, że tylko kara pozbawienia wolności osiągnie wobec sprawcy swoje cele, przede wszystkim z punktu zapobieżenia powrotu do przestępstwa.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. 1983 Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).